

Arrest

nr. 57 041 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaten T. HERMANS en R. HOSKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Kosovo Polje (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u tevens over de Servische nationaliteit beschikt.

In 1999, kort na het einde van de Kosovo-oorlog, vluchtte u samen met uw familie naar Nis (Servië) omdat de Albanezen jullie na het terugtrekken van de Servische politie en soldaten verweten aan de kant te staan van de Serviërs. Tevens verdachten de Albanezen jullie ervan hun goederen gestolen te hebben. De Albanezen kwamen dan ook jullie huizen binnen om na te gaan of jullie goederen van hen hadden en bedreigden jullie. In Nis ging u met uw familie in een Roma-wijk wonen, waar jullie voor twintig euro per maand een huis huurden van een 'Chergaar' (een lokale, Servische, Roma).

Wanneer de 'Chergaren' echter vernamen dat jullie Kosovaarse Roma waren, meenden ze dat jullie waarschijnlijk geld en goud bezaten en begonnen ze jullie te pesten en te misbruiken. Zo werden jullie bijna steeds wanneer jullie zich in het openbaar begaven, beledigd en uitgescholden. Tevens verhoogden ze de huishuur van twintig naar honderd euro per maand, dienden jullie ook hun elektriciteit en water te betalen en moesten jullie het huis goed onderhouden, of jullie nu geld hadden of niet.

Uit schrik dat de 'Chergaren' jullie fysiek zouden aanvallen, legde u nooit klacht neer bij de Servische autoriteiten.

In Nis kende u tevens problemen met de Serviërs. Zo werd u, wanneer u naar de markt ging om inkopen te doen, door de Serviërs uitgescholden en werden er u vuile woorden nageroepen. De Serviërs zeiden tegen u dat u een Albanees was, dat u terug naar Kosovo moest gaan en verdachten er u van dat u hen zou bestellen. Af en toe waren de Serviërs zo kwaad dat ze met u op de vuist wilden gaan, maar u probeerde dergelijke situaties steeds te vermijden.

Ook van uw problemen met de Serviërs in Nis legde u geen klacht neer bij de Servische politie. Aangezien de politie u zou vragen naar bewijzen en u nooit geslagen bent geweest door de 'Chergaren' of de Serviërs, had u niets om te bewijzen dat u door hen werd gepest en uitgescholden.

Uiteindelijk was het leven in Nis niet meer houdbaar en vertrok u met uw vader, moeder, broer en zus in 2001 terug naar jullie vroegere adres in Kosovo Polje.

Eens terug in Kosovo Polje kende u evenmin een waardig leven. U kon zich niet vrij op straat begeven aangezien uw doen en laten werd bepaald door uw angst. Zo had u zelfs angst om inkopen te gaan doen in een winkel. U had in Kosovo Polje geen werk en diende steeds op uw hoede te zijn voor de Albanezen en Serviërs. Zo verweten de Albanezen jullie, Roma, dat jullie aan de kant van de Serviërs stonden in de oorlog en dat jullie maar terug dienden te gaan naar diegenen met wie jullie samengewerkt hadden.

De Serviërs van hun kant zagen jullie als een soort van spionnen aangezien jullie regelmatig over en weer gingen tussen Kosovo Polje en Nis.

Immers wanneer u en uw familie in Kosovo Polje te grote problemen kenden, vluchtten jullie terug naar Nis.

Werden jullie in Nis niet met rust gelaten, dan gingen jullie terug naar Kosovo Polje. Zo verbleef u de afgelopen tien jaar afwisselend in Kosovo Polje en in Nis.

In 2005 huwde u met uw echtgenote N.(...) M.(...) (O.V. 6.671.431) in Nis. U en uw echtgenote verbleven dan ongeveer een jaar in Nis. Toen u in 2006 in Kosovo Polje verbleef, diende uw echtgenote te bevallen van uw dochter S.(...). U ging met uw echtgenote naar een dokter in Brescia (Kosovo) maar deze verwees u door naar een dokter in Graçanica (Kosovo). De dokter in Graçanica op zijn beurt verwees jullie door naar Nis wegens zwangerschapsproblemen van uw echtgenote.

Ook voor de geboorte van uw zoon S.(...) in 2008 ging u naar Nis. Het was immers algemeen geweten dat de medische zorgen in Servië beter zijn dan in Kosovo.

Ook van uw problemen met de Albanezen en Serviërs in Kosovo Polje legde u nooit klacht neer bij de Kosovaarse politie. U deed dit niet aangezien de tolken en de politie zelf Albanezen of Serviërs zijn en u bij hen niet over hun eigen mensen kon gaan klagen.

Daar het harde leven in Kosovo niet meer draaglijk was, verliet u met uw gezin op 14 augustus 2010 Kosovo Polje en trok u naar Nis. Daar maakte u contact met een Turkse chauffeur, met wie jullie naar België reisden, alwaar jullie op 17 augustus 2010 asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische ontheemdenkaart, uitgereikt op 4 maart 2000 te Nis; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 14 november 2006 te Nis; uw Servische nationaliteitsakte, uitgereikt op 6 juni 2008 te Nis; de Servische geboorteakte van uw dochter N.(...) S.(...), uitgereikt op 12 maart 2009 te Nis; de Servische geboorteakte van uw zoon N.(...) S.(...), uitgereikt op 29 januari 2010 te Nis; alsook enkele Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u en uw gezin op 15 september 2010 een arts hebben bezocht voor de medische problemen (oogproblemen) van uw zoon S.(...) en waaruit tevens blijkt dat u op 7 oktober 2010 een afspraak heeft voor verder onderzoek omtrent de aandoening van uw zoon S.(...)."

1.1.2. Verzoeker betwist deze beschrijving niet, doch geeft te kennen dat voorgaande weergave van de feiten erg beknopt is daar waar hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal veel informatie verstrekt heeft en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden.

Verzoeker vraagt zich af waarom de commissaris-generaal zich geen waarheidsgetrouw beeld wil vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond en stelt zich de vraag in welke mate er zo sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde (zie verzoekschrift, p. 6).

1.1.3. De Raad merkt op dat het verzoeker vrij staat te bewijzen dat wat hij verteld heeft tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, verkeerd of onvolledig werd weergegeven in de bestreden beslissing.

Indien hij daaromtrent niets aanbrengt, is zijn kritiek waardeloos.

Inderdaad gaf verzoeker bij de uiteenzetting van zijn feitenrelaas in het verzoekschrift, zelf niets meer weer dan wat in de bestreden beslissing werd vermeld.

De Raad wijst er op dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, er trouwens geen enkel persoonlijk belang bij heeft om de verklaringen van een asielzoeker niet correct weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, stemt de tekst van het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, overeen met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot Kosovo dient vooreerst opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw beweerde recent verblijf in Kosovo Polje tot 2010.

U verklaarde de afgelopen negen jaar afwisselend in Kosovo Polje en in Nis (Servië) gewoond te hebben.

Ernstige twijfels rijzen daar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u niet op de hoogte bent van het bestaan van organisaties die in Kosovo Polje Roma bijstaan bij officiële registratie en het verkrijgen van documenten bij de gemeentediensten.

Het bestaan van dergelijke organisaties in Kosovo Polje doet u af als leugens (CGVS, p. 12).

Wanneer u geconfronteerd werd met de naam “Fidan Lahu”, het centrum voor samenwerking en integratie voor Roma in Kosovo Polje, was deze u totaal onbekend (CGVS, p. 4). Gezien de alomtegenwoordigheid in het maatschappelijke leven en de centrale ligging van het centrum in de Romawijken van Kosovo Polje, zet het niet kennen van het “Fidan Lahu”-centrum uw bewering recent nog in Kosovo verbleven te hebben danig op de helling.

Ook het feit dat u geen idee heeft wie Fehmi Gashi en Muharrem Berisha zijn, twee voorname figuren die respectievelijk zetelen in het “comité van de gemeenschappen” en het “bureau van de gemeenschappen” en die beiden aanspreekpunt zijn voor de Roma in Kosovo Polje, doet vermoeden dat u reeds geruime tijd niet meer hebt verbleven in Kosovo Polje (CGVS, pp. 6 en 9).

Bovendien beschikken noch u noch uw echtgenote over enig document dat jullie verblijf in Kosovo Polje van de laatste jaren kan staven, zoals bijvoorbeeld een identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-administratie in Kosovo) of een Kosovaarse identiteitskaart of enig ander document (CGVS, pp. 10, 12, 13; CGVS echtgenote, p. 8).

Uw verklaringen ter zake, namelijk dat u bang was om in Kosovo Polje om documenten te gaan, dat ze u aan het lijntje zouden houden of dat ze u zelfs zouden mishandelen, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden weerhouden daar u in al die jaren geen enkele poging ondernam om nieuwe (identiteits)documenten te verkrijgen in Kosovo Polje (CGVS, p. 9).

Uw verklaring dat u zich steeds diende te begeven naar het stadhuis van Nis om documenten te verkrijgen omdat alle documenten naar daar werden overgebracht (CGVS, p. 9), gaat niet op daar dit enkel geldt voor documenten gedateerd van voor de overplaatsing van de registers uit Kosovo naar Servië en niet voor nieuw te verkrijgen documenten, zoals documenten van UNMIK of de onafhankelijke Republiek Kosovo.

Tevens kon u niet vertellen wat de precieze nationaliteit is van de actueel in Kosovo Polje aanwezige KFOR-troepen (CGVS, p. 9). U had het over Amerikanen, Zwitsers, Engelsen en Italianen (CGVS, p. 9), terwijl in werkelijkheid Finse KFOR-troepen verantwoordelijk zijn voor de gemeente Kosovo Polje.

Ten slotte had u geen enkel idee wanneer Kosovo onafhankelijk is geworden (CGVS, p. 10).

Al deze vaststellingen doen sterk vermoeden dat u de afgelopen jaren niet in Kosovo Polje heeft verbleven.

Wat er ook van zij, aangaande uw verklaringen Kosovo in 2010 verlaten te hebben omdat het er voor u niet veilig was en u er niet vrij kon bewegen (CGVS, pp. 16-17), moet opgemerkt worden dat deze verklaringen niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Ook in de regio van Pristina, waartoe de gemeente Kosovo Polje behoort, is de veiligheidssituatie van de RAE bevredigend. De RAE-gemeenschappen zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap en verplaatsen zich over het algemeen ook vrij binnen de regio. Er wordt evenmin melding gemaakt van recente etnisch geïnspireerde incidenten in de regio. Het loutere feit dat er toch soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wat u persoonlijk betreft, dient overigens nog te worden opgemerkt dat u aangaf in Kosovo nooit het slachtoffer te zijn geweest van fysiek geweld of ooit concrete zwaarwichtige problemen te hebben gekend met burgers (CGVS, pp. 16-17).

Aangaande uw persoonlijke situatie stelde u tevens Kosovo verlaten te hebben omdat u als Roma steeds, wanneer u zich in het openbaar begaf, (verbaal) gepest en uitgescholden werd door Albanezen of Serviërs (CGVS, p. 16).

U legde van deze pesterijen evenwel nooit klacht neer bij de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten. Evenmin heeft u zich in Kosovo Polje ooit geïnformeerd naar de mogelijkheden die er zijn om ergens klacht neer te leggen tegen dergelijke pesterijen daar u van mening bent dat er in Kosovo Polje niemand te vinden is die in uw plaats kan gaan praten met de politie over uw problemen (CGVS, pp. 16-17).

Uw verklaring waarom u geen klacht indiende, namelijk omdat de tolken en politieagenten allemaal Albanees of Servisch zijn en u toch moeilijk over hun eigen mensen kon gaan klagen, is niet afdoende voor uw nalaten om klacht in te dienen bij de politie (CGVS, p. 16).

Immers, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het "bureau van de gemeenschappen" van de gemeente Kosovo Polje liet in juni 2010 aan het Commissariaat-generaal weten dat het bureau en de lokale Roma-leiders steeds door de politie worden gecontacteerd bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn en dat minderheden in geval van moeilijkheden steeds zonder problemen een klacht kunnen neerleggen.

Gelet op dit alles, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, indien u in Kosovo met (veiligheids)problemen werd/wordt geconfronteerd, geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen zou hebben gehad (CGVS, p. 17), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In verband met uw verklaringen dat u in Kosovo in armoede leefde (CGVS, pp. 7, 15-16) kan erop gewezen worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Wat u persoonlijk betreft moet opgemerkt worden dat u nooit actief op zoek bent gegaan naar werk in Kosovo Polje. U schreef zich in al die jaren niet in bij een tewerkstellingsbureau, naar eigen zeggen omdat u niet voor een onbekende Albanees wilde werken (CGVS, p. 7).

Ter zake kan dan ook moeilijk van enige discriminatie sprake zijn daar u zelf geen enkele inspanning leverde.

Bovendien is het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Voor Kosovo merk ik bijkomend nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Betreffende uw tijdelijke verblijven in **Nis (Servië)** gedurende de afgelopen jaren verklaarde u daar evenmin een menswaardig leven te kunnen leiden.

U werd er zowel door de 'Chergaren', de lokale Roma, als door de Serviërs (verbaal) gepest en mishandeld. Zo diende u de elektriciteit en het water van uw huisbaas te betalen, werd de huishuur van 20 naar 100 euro verhoogd toen vermoed werd dat u als Kosovaarse Roma over geld en goud beschikte en werd u verplicht de woning goed te onderhouden, ondanks dat u over geen geld beschikte. Wanneer u naar de markt ging werd u regelmatig door de Serviërs gepest en uitgescholden wanneer ze aan uw gebrekkig Servisch merkten dan u niet van daar was. U werd in Servië nooit geslagen daar u dergelijke situaties steeds kon vermijden (CGVS, pp. 14-15).

Ook in verband met de problemen die u in Servië kende met de 'Chergaren' en de Serviërs heeft u echter niet aangetoond dat u zich voor afdoende bescherming niet tot de Servische (lokale) autoriteiten had kunnen wenden, met wie u nochtans zelf nooit problemen heeft gehad (CGVS, p. 15).

U heeft nooit klacht ingediend bij de Servische autoriteiten. U deed dit niet aangezien u zich op hun territorium bevond, u vreesde dat u alsnog fysiek zou worden aangevallen, en u toch geen bewijzen kon voorleggen van de pesterijen en scheldpartijen (CGVS, pp. 14-15).

Deze argumenten volstaan echter niet om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Indien autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien is het precies de bedoeling van een klacht om verdere / nieuwe problemen te vermijden. Er dient in deze context overigens opgemerkt te worden dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Bij problemen met andere burgers in Servië kan u zich, ook als Roma, dus richten tot de Servische autoriteiten.

Tot slot gaf u aan niet naar Servië terug te kunnen omdat u ook daar op straat zal moeten leven, er geen werk zal hebben en er geen hulp zal krijgen (CGVS, p. 15).

Deze verklaringen dienen evenwel enigszins genuanceerd te worden. Zo is uw uitleg bij terugkeer naar Servië op straat te zullen moeten leven weinig ernstig te noemen daar u de afgelopen tien jaar meermaals terug in Nis ging wonen en er dan een woning huurde.

Dat u in Servië geen hulp zal krijgen, dient evenzeer genuanceerd te worden. Zo beweerde u immers in Servië nooit sociale bijstand te hebben gevraagd (CGVS, p. 7), terwijl uw echtgenote aangaf dat jullie dit wel hebben gedaan, maar dat jullie niet over alle nodige documenten beschikten en dat jullie het toen maar zo lieten (CGVS echtgenote, p. 5).

Bovendien bent u in het bezit van een Servische ontheemdenkaart waarmee u diverse rechten kon/kan laten gelden in Servië. Hieraan kan worden toegevoegd dat, i.v.m. de algemene situatie van de Roma in Servië, net zoals voor Kosovo, blijkt dat Roma er inderdaad vaak geconfronteerd worden met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel ook dat de Servische overheid, net zoals de Kosovaarse, zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid zich eveneens focust op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Ook de Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van de Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Ook in Servië wordt aldus de nodige aandacht besteed aan het geleidelijk aan bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma.

Gelet op alle hierboven geciteerde informatie meen ik dat er gesteld kan worden dat zowel de in Kosovo als in Servië opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse en Servische maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er zowel in Kosovo als in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo en in Servië a priori op zich

geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie er van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en die van uw kinderen, uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo, uw Servische nationaliteit en uw registratie als ontheemde in Servië in 2000. Hieraan wordt op zich echter niet getwijfeld. De door u neergelegde medische documenten geven enkel weer dat uw zoon S.(...) een oogafwijking heeft en verder zal worden onderzocht.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat het feit dat uw schoonbroer R.(...) B.(...) (O.V. 6.169.204) erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling geen afbreuk doet aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u en uw echtgenote wordt genomen aangezien hij zijn asielaanvraag baseerde op eigen, persoonlijke motieven, en iedere aanvraag op haar individuele merites beoordeeld dient te worden. In het kader van de asielaanvraag van uw andere schoonbroer, R.(...) V.(...) (O.V. 6.653.192), nam ik eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 januari 2011 een schending aan van het recht van verdediging "door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 33 van de Conventie van Genève van 8 (sic) juli 1951, en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft.

Verzoeker legt uit dat "vervolging" niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, "vervolging" kan volgens hem ook verwijzen naar de onwil of onkunde in hoofde van de overheid om bescherming te bieden, wat luidens verzoeker in casu het geval is. Hij vervolgt dat "de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden".

Verzoeker meent dat ondanks het feit dat er "zogenaamd" allerhande inspanningen worden gedaan om de discriminatie ten aanzien van Roma tegen te gaan, het zo is dat deze discriminatie tot op vandaag nog steeds aanwezig is in het dagelijkse leven; hij voegt in dit verband bij zijn verzoekschrift een verslag toe van Human Rights Watch "Forced returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo" en een rapport van Amnesty International bebl "Stop forced evictions of Roma in Europe".

Hij benadrukt dat hij wel degelijk tot vlak vóór zijn vlucht, in Kosovo Polje verbleef.

De in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden verklaart hij vanuit de dagdagelijkse angst en pesterijen waarin hij en zijn gezin gedwongen werden te leven. Het is volgens hem dan ook niet verwonderlijk dat hij niet vaak buiten kwam en daardoor niet echt op de hoogte was van hetgeen er rondom hem gebeurde.

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift nog fotokopieën bij van een boekje van zijn school in Kosovo Polje -wat vergelijkbaar zou zijn met een schoolrapport-, een fotokopie van een document dat volgens verzoeker vergelijkbaar is met de SIS-kaart in België en een fotokopie van zijn werkkaart "die duidelijk dateert van 2006" waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit Kosovo Polje.

Dat hij en zijn echtgenote over geen identiteitsdocument van Kosovo beschikken, verklaart hij door het feit dat hij ten tijde van de oorlog, minderjarig was en aan minderjarigen geen identiteitskaarten werden uitgereikt en dat toen later de administratie verhuisde, hij zich in de onmogelijkheid bevond om dergelijke documenten te bekomen omdat hij als Roma sterk geïsoleerd werd; verzoeker stelt dat deze toestand bevestigd wordt door Human Rights Watch en UNHCR.

Verder geeft hij te kennen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt vrij algemeen is en meent dat het niet is omdat er geen sprake meer zou zijn van interetnisch geweld, dat hij in casu niet te kampen had met discriminatie omwille van zijn Roma-afkomst.

Ook het argument dat hij nooit het slachtoffer werd van fysiek geweld, kan volgens verzoeker bezwaarlijk worden weerhouden. Hij stelt dat men toch moeilijk van hem kan verwachten dat hij zich eerst fysiek in elkaar laat slaan en laat mishandelen, om dan achteraf te kunnen stellen dat er inderdaad sprake was van discriminatie en fysiek geweld.

Wat betreft het feit dat hij nooit klacht neerlegde bij de politie, herhaalt verzoeker dat hij dit inderdaad niet aandurfde uit angst.

Verzoeker is het evenmin eens met de stelling van de commissaris-generaal dat de moeilijke socio-economische situatie waarin de Roma zich nog steeds bevinden, het gevolg is van een samenloop van omstandigheden. Volgens hem is het zo dat Roma tot op vandaag, nog steeds weinig of geen toegang hebben tot werk en hij verwijst hiertoe naar de verslagen die hij bij zijn verzoekschrift gevoegd heeft. Hij beweert dat discriminatie van Roma nog steeds realiteit is, ondanks alle bepalingen, richtlijnen en strategische plannen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij ook in Servië continu in angst leefde, angst die hem ervan weerhield klacht neer te leggen. Wat betreft het feit dat hij nooit fysiek werd aangevallen, herhaalt hij dat dit hem bezwaarlijk kwalijk kan genomen worden gezien hij deze situaties ten alle prijs vermeed.

Hij wijst er op dat het de taak is van de autoriteiten om moeilijkheden en discriminaties actief op te sporen en hiertegen op te treden, wat volgens hem toch mogelijk moet geweest zijn gezien de frequente pesterijen en scheldpartijen. Het feit dat dit niet gebeurde, aldus verzoeker, sterkte hem in de overtuiging dat de autoriteiten hem niet zouden helpen en bevestigt hun onwil of onkunde om bescherming te bieden.

De bepalingen, plannen en initiatieven die hieromtrent werden genomen en opgestart, staan volgens verzoeker nog in hun kinderschoenen, zijn vaak nog niet volledig geïmplementeerd en nemen niet weg dat er tot op heden nog steeds gediscrimineerd wordt ten aanzien van etnische minderheden, waaronder Roma.

Verzoeker beweert voorts dat de bestreden weigeringsbeslissing hem verplicht naar Kosovo of Servië terug te keren en stelt dat dit geenszins aangewezen is gezien zijn gerechtvaardigde vrees voor terugkeer.

Hij meent dat indien zorgvuldig onderzoek had plaatsgevonden, de commissaris-generaal nooit tot de weigering van de vluchtelingenstatus had besloten. Hij benadrukt nogmaals dat hij en zijn gezin wel degelijk recent in Kosovo Polje hebben verbleven en voor het overige oprechte verklaringen hebben afgelegd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, merkt de Raad op dat voormeld artikel een verbod tot uitzetting of terugleiding inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren.

Verzoeker is echter niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.6. Verzoekers verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat deze laatste "*niet ten genoegde van rechte*" heeft aangetoond dat verzoeker geen gegronde vrees had en hij zijn beslissing aldus niet afdoende gemotiveerd heeft, is gelet op vier pagina's lange motivering sub 1.2, onterecht.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker betreffende de problemen en discriminaties waarmee hij in Kosovo en in Servië zou geconfronteerd zijn, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal -en die in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd- dienaangaande beschikt en dat er zowel in Kosovo als in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft en de exacte motieven staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld.

2.7. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweemde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming verkrijgen van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten te tegen de door hem beweemde pesterijen (zie verhoorverslag van 6 oktober 2010, p. 16-17):

Vraag: *"Heeft u van deze pesterijen klacht neergelegd bij de politie in Kosovo Polje?"*

Antwoord: *"Hoe moest ik klacht neerleggen als de tolken daar ofwel Servisch Of Albanees waren. En de politie is daar ook Servisch of Albanees. Moest ik klagen over hun eigen mensen [...]"*

Vraag: *"Dus nooit naar de politie geweest?"*

Antwoord: **"Neen"**

Vraag: *"Heeft u daarvan klacht ingediend bij EULEX?"*

Antwoord: **"Neen"**

Vraag: *"Bij KFOR klacht ingediend?"*

Antwoord: **"Neen"**

Vraag: *"Heeft u de lokale ROMA-leider van Kosovo Polje over uw problemen aangesproken?"*

Antwoord: **"Neen"**

Vraag: *"Heeft u over uw problemen gesproken met organisaties die opkomen voor de Roma's in Kosovo Polje?"*

Antwoord: **"Neen"**

Vraag: *"Heeft u zich eigenlijk ooit geïnformeerd in Kosovo Polje naar de mogelijkheden om u te beschermen of ergens klacht neer te leggen?"*

Antwoord: **"Neen. [...]"**

Dergelijke handelwijze volstaat niet om aan te tonen dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten onwillig zijn om bescherming te verlenen.

Te meer daar uit de bestreden beslissing blijkt dat *"de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het "bureau van de gemeenschappen" van de gemeente Kosovo Polje liet in juni 2010 aan het Commissariaat-generaal weten dat het bureau en de lokale Roma-leiders steeds door de politie worden gecontacteerd bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn en dat minderheden in geval van moeilijkheden steeds zonder problemen een klacht kunnen neerleggen."*

Hieruit kan aldus vastgesteld worden dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geenszins onwillig of onbekwaam zijn om bescherming te bieden en redelijke maatregelen treffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande betrouwbare en objectieve informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, in een ander daglicht stellen. Verzoeker beperkt zich enkel tot het uiten van kritiek waarmee hij echter niet vermogt de juistheid van de op deze bronnen steunende informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoekers uitleg voor het niet neerleggen van enige klacht bij de autoriteiten in zijn land van herkomst, met name dat hij door de pesterijen en de angst hiervoor niet vaak buitenkwam en daardoor niet echt op de hoogte was van hetgeen er verder rondom hem gebeurde laat staan dat hij zou overwegen om klacht neer te leggen tegen de Serviërs of de Albanezen, zijn louter blote beweringen en volstaat niet om het nalaten om bescherming te zoeken in eigen land te vergoelijken.

Zijn verweer dat het hem bezwaarlijk ten laste kan gelegd worden dat hij nooit het slachtoffer werd van fysiek geweld, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten, met name fotokopieën van een boekje van zijn school in Kosovo Polje, een fotokopie van een stuk dat volgens verzoeker vergelijkbaar is met de SIS-kaart in België, en een kopie van zijn werkkaart "*die duidelijk dateert van 2006*", werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verweerder vraagt zich daarenboven, volgens de Raad trouwens terecht, af wat de waarde is van een (fotokopie) van een werkkaart en een (fotokopie van een) stuk dat vergelijkbaar is met een Belgische SIS-kaart, in handen van een persoon die verklaarde sinds zijn terugkeer in 2001 in Kosovo, nooit officieel gewerkt te hebben en nooit sociale bijstand te hebben gekregen.

De Raad wijst er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Aangezien verzoeker op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aanbrengt van de beweerde onwil van de autoriteiten in zijn land van herkomst -in casu Kosovo- om hem bescherming te verlenen, is voldaan aan artikel 48/5, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan van hem de vluchtelingenstatus niet worden erkend noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Het feit verzoeker niet over documenten beschikt om zijn verblijf in Kosovo Polje gedurende de laatste jaren te staven, doet niets af van het feit dat er zoals uit bedoelde informatie blijkt, in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het bovenstaande motief is dermate determinerend dat het zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus draagt.

2.8. Wat betreft verzoekers asielaanvraag ten overstaan van **Servië** merkt de Raad ook hier op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Verzoeker bezit de Kosovaarse nationaliteit.

Aangezien verzoeker de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kan inroepen, is er geen nood aan internationale bescherming voorhanden.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor op 6 oktober 2010, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE